

[Petra Petersen.]

ophold på de kommunale fødeklinikker skal betales af kvinderne selv. Mødrehjælpsinstitutionerne er afhængige af private tilskud og har langt fra økonomiske muligheder for at hjælpe alle. Mange kvinder henvender sig slet ikke til mødrehjælpen om økonomisk støtte, fordi de ved, at der ingen muligheder er for dem.

Det vil altså sige, at dette lovforslags bestemmelser ikke findes på noget område i lovgivningen, at der stadig er en trang til stede — ja, at trangen er større i dag end nogen sinde før.

Da den nugældende svangerskabslov i 1936 var til første behandling her i tinget, oplyste den daværende justitsminister, at svangerskabskommissionen regnede med, at der her i landet var 1.000—2.000 ulovlige aborter om året. Læge Svend Hoffmeyer, der var medlem af svangerskabskommissionen, anslog tallet til omkring 6.000. Siden da er tallet på de ulovlige aborter steget og steget. Der kan givetvis kun være tale om et skøn, men der regnes med, at antallet af illegale aborter i dag ligger et sted mellem 10.000 og 20.000.

Under den sidste tids voldsomme diskussioner omkring abortproblemet har dr. Teit Kærn for Københavns vedkommende foretaget nogle undersøgelser og beregninger, der — som dr. Kærn siger —, selvom de ikke er helt nøjagtige, dog angiver det rigtige størrelsesforhold. Jeg udbeder mig tilladelse til et citat, beregningerne viser følgende:

„For de ulovlige aborters vedkommende er det gennemsnitlige årlige antal for femårene 1935—39, 1940—44, 1945—49 henholdsvis 516, 1320, 3290.

For årene 1950 og 1951 er tallene ligeledes godt 3.000.

For de efter svangerskabsloven udførte legale aborter er tallene for samme femårsperioder gennemsnitlig årlig 40, 145, 690, medens de for 1950 og 1951 er steget til 1.200 og 1.350. Disse tal er i sig selv alvorlige, men endnu grellere bliver de, når man ser dem i forhold til den ændring af fødselshyppigheden, der har fundet sted i de seneste år.

Hvis man beregner, hvordan et svangerskab ender hos 100 kvinder, der er gravide, så finder man i femåret 1935—39, at 86 ender med fødsel, 10 med spontan abort, medens 4 ender med ulovlig abort. Ser man derimod på de samme forhold i 1951, så ender af de 100 kvinder kun 65 med at føde; der er stadig 10 spontane aborter, men hele 17 har nu ulovlige aborter og 8 en lovligt fremkaldt abort.“

Jeg synes nok, at disse tal må give os noget at tænke på; når 17 pct. af alle svangerskaber ender med ulovlige aborter, så er problemet af alvorlig karakter. Så meget værre er det at læse om diskussionerne eller deltage i diskussionerne omkring abortproblemerne. Ved disse diskussioner kommer man aldrig ind til sagens kærne; der er stadig mennesker, som mener, at abortproblemet er opstået, fordi kvinderne er umoralske og ansvarsløse. Og det er beskæmmende at se, at kun et lille fåtal af vore læger erkender de virkelige årsager til ondet.

I „Ugeskrift for Læger“ har jeg læst beretningen fra lægemødet her i København den 31. august i år, hvor lægerne drøftede problemerne omkring den nye svangerskabslov. Hvor er det negativt at se, at denne diskussion i høj grad drejede sig om lægerne selv og ikke om de kvinder, som af frygt og nød søger at få et uønsket svangerskab afbrudt, legalt eller illegalt.

Der er jo ikke tale om umoralske eller ansvarsløse kvinder; det er kun de få; de mange er de gifte kvinder, hvis økonomiske kår ikke tillader dem den udgift, en graviditet og en fødsel betyder. Jeg ved, at der er reaktionære kredse, som er af den opfattelse, at den nye svangerskabslov må skræmpes; de forlanger indskrænkning af de nugældende indikationer og strengere straf. Hvis disse kræfter får magt, som de har agt, så bliver resultatet, at de hidtil lovlige aborters antal skal lægges til de ulovlige; for ingen tror vel, at man kan løse abortproblemet eller straffeproblemet ad den vej.

Modsat ser vi, at der er højtstående politikfolk, der forlanger straffrihed for de kvinder, der fremkalder abort. Hvis man virke-